

Pożegnania

Z głębokim żalem pożegnaliśmy w tym roku dwie koleżanki, które całe życie zawodowe związały ze Szpitalem Dziecięcym im. B. Krysiewicza w Poznaniu.



Doktor Irena Kaczmarek zmarła 29 stycznia 2013 r. w Belgii po długim zmaganiu się z chorobą, otoczona opieką przez jedyne go syna i najbliższą rodzinę.

Doktor Irena Kaczmarek urodziła się 20 września 1928 r. w Poznaniu. Tu kończyła szkołę powszechną, Liceum Klauzdy Potockiej, maturę uzyskała w Liceum im. Dąbrowski. W 1950 r. w Poznaniu rozpoczęła studia medyczne, uzyskując 3 lutego 1956 r. dyplom lekarza medycyny. Natychmiast rozpoczęła pracę w Szpitalu Dziecięcym im. B. Krysiewicza w Poznaniu, pracując nieprzerwanie do 1988 r.

W 1958 r. uzyskała I stopień, a następnie w 1962 r. II stopień specjalizacji w zakresie pediatrii. Pracę rozpoczęła w trudnym dla medycyny wieku rozwojowego czasie. W tym okresie problemem pierwszoplanowym były choroby zakaźne, gruźlica i gruźlicze zapalenie opon mózgowo-rdzeniowych, szalała epidemia błonicy, płońca, *poliomyelitis*. W zależności od sytuacji zdrowotnej mający trudne warunki lokalowe szpital musiał dostosowywać swoją strukturę do aktualnych potrzeb. Likwidowano niektóre oddziały, a w ich miejscu tworzone nowe, aktualnie niezbędne. Doktor Irena Kaczmarek pracowała na wszystkich tych oddziałach, wykorzystując swoją szeroką wiedzę medyczną i umiejętności organizacyjne. Mimo natężonej pracy stale podnosiła kwalifikacje zawodowe. Uczestniczyła w zebraniach szkoleniowych dla lekarzy i pielęgniarek, wygłaszając także wykłady na tematy aktualnie najważniejsze w pediatrii. Prowadziła zajęcia praktyczne dla studentów Akademii Medycznej przy łóżku chorego oraz teoretyczne typu seminaryjnego. Była nauczycielem i wychowawcą wielu pokoleń lekarzy. W ich pamięci pozostała jako bardzo sumienna i wymagająca, zgodna, obdarzana zaufaniem przez współpracowników. W pierwszym kontakcie czasami sprawiała wrażenie dość zdystansowanej i poważnej, ale w dyżurce lekarskiej tryskała humorem, była dowcipna, wesoła, żywo dyskutowała na rozmaite tematy. Dużo czytała i to nie tylko literaturę fachową. Pracowała z zamiłowaniem, realizując swoje powołanie, miała doskonały kontakt z małym pacjentem. Swoją pasję zawodową przekazała jednemu synowi, o którym opowiadała zawsze z dumą i matczyną satysfakcją i który również został lekarzem. Syn jest bardzo cenionym i szanowanym specjalistą kardiochirurgiem, od wielu lat pracującym w Ośrodku Kardiochirurgii w Brugii. Była skromnym, mądrym i dobrym człowiekiem.

Taką pozostanie w pamięci koleżanek i kolegów.



Doktor Alina Szczech urodziła się 28 listopada 1945 r. W 1969 r. ukończyła Akademię Medyczną w Poznaniu, uzyskując dyplom lekarza medycyny. Po ukończeniu 2-letniego stażu podyplomowego rozpoczęła w 1971 r. pracę w Szpitalu Dziecięcym im. B. Krysiewicza w Poznaniu i kontynuowała ją nieprzerwanie do 2003 r. Przez cały czas pracowała na oddziale obserwacyjno-zakaźnym. Uzyskała I stopień specjalizacji z pediatrii w 1975 r. i II stopień specjalizacji w zakresie chorób zakaźnych w 1980 r.

Przechodząc kolejne szczeble kariery zawodowej od młodszego asystenta, w 1984 r. objęła stanowisko ordynatora oddziału obserwacyjno-zakaźnego. Kierowanie oddziałem obserwacyjno-zakaźnym wymaga dużych umiejętności i szerokiej wiedzy ogólnopediatrycznej ze względu na trudny i długi proces diagnostyczno-różnicowy pacjentów oraz bardzo dobrej organizacji pracy. Umiejętności zawodowe i stale uzupełniana wiedza medyczna, a także osobowość, cechy charakteru i wysokie poczucie odpowiedzialności pozwalały jej uzyskiwać dobre wyniki w pracy i odczuwać satysfakcję z wykonywanego zawodu.

Doktor Alina Szczech była niezwykle sumiennym i pracowitym lekarzem. Posiadała umiejętności dobrej współpracy w zespole lekarsko-pielęgniarskim, była w peł-

ni oddana pracy, koleżeńska, skromna i cicha. Chętnie wspierała młodsze koleżanki i kolegów, pomagając w rozwiązywaniu wielu wątpliwości medycznych. Oddała małym pacjentom, z którymi szybko nawiązywała serdeczny kontakt. Urodziła dwoje dzieci – córkę i syna, który także został lekarzem. Przedwczesna śmierć córki i zaangażowanie w opiekę nad wnukami nie pozwoliły jej na kontynuowanie pracy zawodowej w szpitalu. Była dobrym człowiekiem i lekarzem o ponadczasowych wartościach, którymi kierowała się w codziennych obowiązkach.

Pamięć o Niej pozostanie na zawsze wśród koleżanek i kolegów.

Prof. Mieczysław Firlik (1948–1993)

Pamięć o śp. prof. Mieczysławie Firliku – mimo upływu lat – jest żywa. I wydaje się ważne wspomnienie tego byłego kierownika Kliniki Pulmonologii naszej uczelni, który funkcję tę pełnił przez niepełne dwa lata. Zmarł 8 lipca 1993 r. po pięcioletniej chorobie w 45. roku życia.

Związany całe życie z Poznaniem, zawodowo z kliniką pulmonologii. Można by przywoływać dorobek i liczne osiągnięcia. Pozostaną jednak przy ukazaniu rysów charakteru. Dynamiczny, ale niezwykle rozważny. Dla pracowników był opiekunem, przy którym mogli się czuć bezpieczni, i przyjacielem, który dostrzegał w każdym szansę rozwoju i mobilizował do dojrzewania. Umiał budzić inicjatywę, był łagodny, choć stanowczy. Otwary, zawsze na tak. Dla wielu spośród nas był wzorem troskliwego lekarza oraz człowieka pokornego, dobrego i pełnego prawości. Ostatnie lata życia były niepowtarzalnym i wyjątkowym świadectwem bohaterskiego zmagania się z chorobą, której musiał się poddać. Pozostał czynnym kierownikiem do ostatniego dnia dzięki wielkiej sile ducha i narzuceniu sobie nieprawdopodobnej dyscypliny.

Świadectwo jego życia pozostaje dla tych, którzy się z nim spotkali, na zawsze źródłem otuchy i wiary w człowieka.

PROF. DR HAB. HALINA BATURA-GABRYEL

PROF. DR HAB. WITOLD MŁYNARCZYK

DR MED. SZCZEPAN COFTA

Z ZESPOŁEM KLINIKI PULMONOLOGII, ALERGOLOGII I ONKOLOGII PULMONOLOGICZNEJ

Doktor Aleksandra Kurnatowska-Siuda

Doktor Aleksandra Kurnatowska-Siuda urodziła się w roku 1939.

Studia na wydziale lekarskim Akademii Medycznej w Poznaniu ukończyła w 1963 r. Od tego też czasu nieprzerwanie pracowała w Szpitalu Miejskim im. Józefa Strusia w Poznaniu. Początkowo na III, a następnie na II Oddziale Chorób Wewnętrznych. Specjalizację I stopnia w dziedzinie chorób wewnętrznych uzyskała w roku 1968. W tym okresie zajmowała kolejno stanowiska młodszego asystenta, asystenta i starszego asystenta. W 1972 r. powierzono jej stanowisko zastępcy ordynatora II Oddziału Chorób Wewnętrznych.

Aleksandra Kurnatowska-Siuda była nie tylko doskonałym specjalistą z zakresu chorób wewnętrznych (II stopień specjalizacji uzyskała w 1972 r.), nie tylko znakomitym klinicystą, lecz także sumiennym i oddanym pacjentom lekarzem. W 1973 r. w Centrum Kształcenia Podyplomowego w Warszawie konsekwentnie podnosiła swoje kwalifikacje zawodowe w zakresie hematologii klinicznej. W latach 1973–1975 prowadziła zajęcia ze studentami Akademii Medycznej w Poznaniu.

Jej zainteresowania naukowe zaowocowały uzyskaniem przez nią w 1979 r. tytułu doktora nauk medycznych na podstawie pracy „Ocena funkcji płytek krwi w nadciśnieniu tętniczym”. Jest autorem kilkudziesięciu prac opublikowanych lub wygłoszonych na posiedzeniach towarzystw lekarskich i konferencjach medycznych.

Była również uzdolnionym i dydaktykiem. Prowadziła zajęcia dla lekarzy stażystów i specjalizujących się oraz dla lekarzy podstawowej opieki zdrowotnej Zespołu Opieki Zdrowotnej Poznań – Stare Miasto. Pod jej kierunkiem 15 adeptów sztuki medycznej uzyskało specjalizację I i II stopnia w dziedzinie chorób wewnętrznych.

W latach wcześniejszych była wykładowcą Liceum Medycznego i Studium Podyplomowego dla Pielęgniarek.

Prowadząc przez ponad 20 lat Pododdział Chorób Wewnętrznych, przejawiała duże umiejętności organizacyjne. We wzorowy sposób kierowała zespołem lekarzy i pielęgniarek. Zdecydowało to o powierzeniu jej w 1996 r. funkcji ordynatora Oddziału Wewnętrznego.

W trakcie trwającego kilkanaście lat nadzoru ordynatorskiego nad podstawową opieką zdrowotną Starego Miasta inspirowała lekarzy rejonowych do pogłębiania wiadomości i umiejętności. Konsultowała skomplikowane jednostki chorobowe i ułatwiała lekarzom dostęp do badań. Jej postawa moralno-etyczna może być wzorem dla młodszych lekarzy. Dzięki swym umiejętnościom organizacyjnym, wiedzy medycznej i talentowi dydaktycznemu była znakomitym lekarzem i ordynatorem Oddziału Chorób Wewnętrznych Szpitala Miejskiego im. J. Strusia w Poznaniu.

Jako kierownik izby przyjęć (od 2000 r.) kultywowała tradycje pracy organicznej, jakże bliskie nam, poznaniakom i Wielkopolanom. Predyspozycje osobowościowe, empatia wobec pacjentów, a przede wszystkim profesjonalizm i wartości etyczne predestynowały ją do objęcia stanowiska zastępcy dyrektora ds. opieki Zdrowotnej – 2006 r.). Pełniła także obowiązki lekarza sądowego.

Aleksandra Kurnatowska-Siuda pozostanie w naszej pamięci jako osoba ceniona przez zwierzchników, lubiana przez pacjentów i szanowana przez podwładnych. Jej współpracownicy podkreślają, że Aleksandra była uczynna, koleżeńska i umiejętnie tworzyła właściwą atmosferę pracy. Zwracają też uwagę, że była wymagająca wobec samej siebie. Była lekarzem z powołania. Uznając dobro chorego za wartość nadrzędną, godnie reprezentowała szpital. Jak wspominają jej koledzy, miała dar szczególny: z chaosu informacji podawanych przez pacjenta potrafiła wyłowić najistotniejsze i postawić szybką i bezbłędną diagnozę. Aleksandra Kurnatowska-Siuda budowała prestiż i wizerunek Szpitala Miejskiego im. Józefa Strusia w Poznaniu – Szpitala w Sercu Miasta. To lekarze tacy jak ona wykuwają jego najnowszą historię.

OPRACOWANIE: STANISŁAW RUSEK

*Czyż może być piękniejsze uczucie niż świadomość,
że dając cząstkę siebie, ratujesz życie drugiemu, nieznanemu Ci człowiekowi?*
Albert Schweitzer

Z głębokim żalem i smutkiem przyjęliśmy wiadomość,
że 15 maja 2013 roku odeszła na zawsze

dr n. med. Aleksandra Kurnatowska-Siuda

Ordynator Oddziału Wewnętrznego
Kierownik Izby Przyjęć
Dyrektor ds. Lecznictwa
Szpitala Miejskiego im. Józefa Strusia w Poznaniu

Lekarz z powołania
Osoba wrażliwa i kierująca się empatią dla chorych
Ceniony autorytet medyczny
Całe swoje 50-letnie życie zawodowe poświęciła pacjentom
„Szpitala w Sercu Miasta”

**Pani dyrektor, Droga Olu,
Śpij spokojnie**

Rodzinie i Bliskim

serdeczne wyrazy współczucia
składają

Dyrekcja i Pracownicy
Wielospecjalistycznego Szpitala Miejskiego
im. Józefa Strusia w Poznaniu